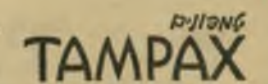

זה חדש. זה מלהיב. זה עלול להיות גם קצת מסובך. אולם, הקשיבי החיים יכולים להיות קלים יותר בשבילך. טמפוני במפקס - ההגנה ההיגיינית המודרנית לשימוש פנימי - מסלקים ומשניחים ימים קשים.

יתכן שאינך יודעת זאת, אולם טמפוני עומקס פותחו ע"י רופא, למען נערות כמותך לפני 30 שנה ומעלה. אינך יכולה אף להרגיש בהם כאשר הם מונחים במקומם כראוי.

אולם, הטוב ביותר בהם הוא, אולי, כי דבר אינו מפריע לך בפעילותך השגרתית. את ממישנה לעשות כל מה שברצונך - ללא כל הגבלות. את מרגישה תמיד בטוחה וחפשיה. זכרי, הן הטמפון עמפקס והן שופורת ההחדרה, ניתנים לסילוק בשיטה. אין פשוט מזה.

נסי נעת טמפוני טמפקס. ניתן להשיג, בשתי דרגות ספיגה, רגילור וסופר.

הגנה סניטרית לשימוש פנימי

להשיג בכתי מרקח ובתמרוקיות מוכרות. המעוניות בקבלת רומנאות וחומר הסברתי ישלחו 45 אני בבולי דואר אל היבואנים אינווסט'אימפקס בע"מ, תל-אביב, רחוב ירמיהו 38

- לא כדאי לראות
- * לא חשוב לראות
- ** אפשר לראות
- *** רצוי לראות
- **** חובה לראות

תיאטרון

הצגה חדשה

★ ★ נדנדה בשניים (התיאטרון העיר) — הוא מחזה לשחקן וחצי, או ליתר דיוק לשחקנית וחצי שחקן. זהו סיפור אהבה בין נערה יהודיה המתקרבת לגיל שלושים, לבין פרקליט על סף הגירושין, כשי כל אחד מחפש מפלט מן הבדידות המאיימת עליו, בחיקו של השני.

דמותה של הנערה, גיטל מוסקה, מסר גלת לעורר תיאבונה של כל שחקנית. היא טיפוס הם, אנושי, חביב, היא צריכה לעורר צחוק ורמץ בעת וכעונה אחת, תגובותיה ספונטניות, התנהגותה טבעית. לעומתה, גירי ריאן, הפרקליט המתגרש, הוא טיפוס שגור למדי של גבר המרחם על עצמו ומטיל את אשמת כשלונותיו על העולם כולו.

בהצגת התיאטרון הצעיר, הורגשו היטב ההבדלים, גם בכימוי וגם במישחק של שני השחקנים. שעה ששולמית אדר, על אף צורת הדיבור הבלתי רגילה שלה, נכנסת לדמות ומצליחה להשתלט על כל הגוונים הרבים, ניראה דויד זינדר מאופק ומאובן למדי על ידה. יש להניח שזו גם אשמת התפקיד.

אי אפשר שלא להשתתף בהצגה זו, המלאה

אדר וזינדר ב"נדנדה בשניים"

אפשרויות כשלעצמה, עם הסרט השנון שי הפיקה הוליווד לפי אותו מקור, לפני שנים אחדות.

בתפקידה של גיטל, המתלבטת בין "לתת" או לא "לתת" — בגילומה של שירלי מק'לין, היה טמון כשרון משחק חריף ומרנין, כשגם בן-זוגה, רוברט מיצ'אם, שחקן שאב' לזני בדרך כלל, מצליח להכניס עור וגידים בתפקידו כפוייהטובה של הפרקליט.

ויליאם גיבסון המחזאי, המבקר בימים אלה בארץ, כתב שורה של דיאלוגים בהם מורגשת היד המבורכת של מי שלמד בשק' דות לחבר מחזות, כל רפליקה יש בה עוקץ, כל כמה שורות מופיעה הברקה ובכך הוא שומר על מתח גם כאשר ל' מעשה לא מתרחש דבר על הבמה.

הכימוי של ניקו ניתאי שוטף, הוא הש' תדל ואף הצליח ברוב המון לא לנגוע ב' הבחנות האנושיות הדקות של גיבסון, ועם זאת לנפות את ה"שמאלץ". אם ההפקה אינה עדיין מלוטשת די הצורך, ואורות נדלקים וכבים גם כאשר אין צורך בכך, הרי הופעתה של שולמית אדר מהרה פיצוי נאות על כך.

עניינים

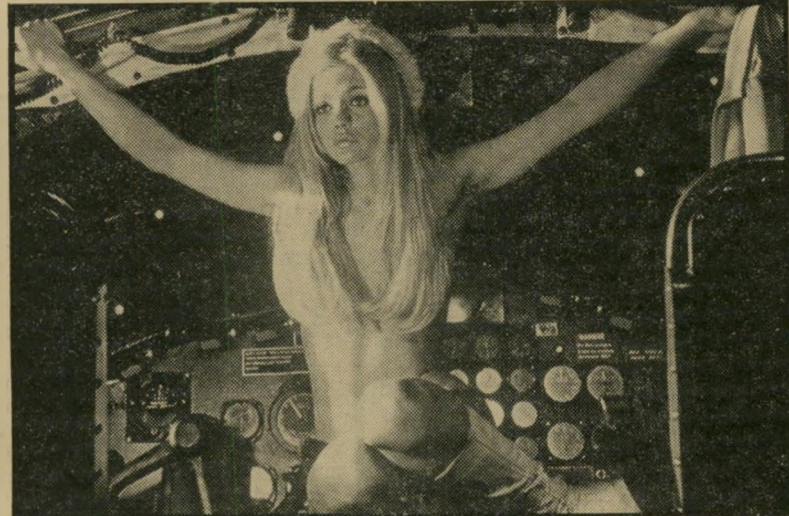
קולנוע

להראות בקולנוע את אשר תואר במלים ולהקים נגדה כשל כך את צדקני העולם. לכן נמרחים חיציה של קנדי בקולנוע ב' דבש, והסאטירה מוגזמת ומופרזת עד כדי כך, שהעניין אינו נראה עוד רציני ובעל חשיבות. באותם המקומות שסצינות צריכות היו להכות את הצופה תדהמה, מסתפ' קים ברמוזים, והמבין יבין, עם זאת, יש רגעים מצחיקים, ודוקא אלה לא באו מן הספר: ג'יימס קוברון, כרופא מפורסם (פארודיה על בארנארד) מבצע גר

סרטים

תקר בחלל

★ ★ ★ הנמושים (זקל, תל-אביב) זה מוזכר את מיקרה השליח ממנוז'וריה, הכל אמרו שהסיפור דמיוני, וכמה חדשים לאחר מכן נרצח הנשיא קנדי בניסיונות שהוכירו את המתואר בסרט. הפעם, חופפת הצגת הסרט

מיפישעשרה ב"קנדי"

תוח מסובך בפני קהל מעריצים, כשתנוער' תיו מוזכרות מאטאור בירת הקרב, ואל' טר מתואר, בדמות גנרל אמריקאי, לא יצא מן המסוס שלו חמש שנים, והוא סס ללא הרף, מוכן תמיד להכות, בפקודה ה' ראשונה, בבוגדים האדומים. לעומת זאת, סצינות כמו זו בה מגלם מארלון בראנ'ו "גורו" הודי, מביכות יותר משהן משע' שעות.

קריסטין מארקאן, שהיה בעבר כוכב קולנוע צרפתי (מי ברא את האשה) ניסה לשוות לטרט אוריה מטורפת ופסיכודלית. אלא שהמוצר הסופי נראה מלוטש, מכריק, מתוכנן, זהיר ומאופק מדי, בעיני כל מי שקרא את הספר ונהנה ממנו.

מבט ספורט

ממכסיקו

★ ★ אוהימפיאדת ממכסיקו (מק' טים, תל-אביב) — מי שרק חלם ולא הצליח להגיע לאולימפיאדת ממכסיקו, ימצא עניין רב בהנצחת ארועי האולימפיאדה על בד הקולנוע. כאן, הכוכבים הם הרצים, הקופ' צים או המתעמלים, והשיאים — הזמנים או הנקודות.

מונצחים להפליא משחקי הכדור-עף ל' נשים, ההתעמלות, משחק כדור-מים פרוע או ריצת מרתון המרתקה. לעומת ה' אתלטיקה, שהוא המקצוע החשוב ביותר ב' אולימפיאדה, נשארים שאר ענפי הספורט מקופחים מעט, בעיקר בהשוואה לטרט ה' נפלא על האולימפיאדה הקודמת ביפאן.

סרט ממכסיקו מנסה לחקות, לא במעט את קודמו היפאני, בעיקר בכמה תעלולי מצל' מה וצלומים מואטים. האטת התנועה היא בהחלט במקומה, אם רוצים לעקוב אחרי הביצוע, אך היא לפעמים מוגזמת ואינה מספקת כאשר אין כנגדה צלומים מספיקים במהירות ובקצב הנכונים.

מחוליו של סרט זה בעקר בפרשנותו: אין כמעט זכר לאוירה הפוליטית הסוערת, שהדהה נשמעו היטב על מגרשי אולימפי' אדה זו. הנגרם האנושי, החשוב כל כך ב' מפעל זה, נשאר בצל. (פרט למקרה הרץ הטאנוני הפצוע שהשלים בכוח הרצון את ריצת המרתון שלו למרות שידע כי יגיע אחרון) ונדמה כאילו האולימפיאדה הייתה רק אורות בלי צללים. השיאים ה' חדשים הובלתי, אבל היכן המשברים של

בדיוק את מה שהתרחש השבוע בחלל: אולי לא כל הפרטים זהים, בחללית, ש' התקלקלה אישם בחלל, אין אפשרות ל' הצתה עצמית של המנועים, אין דרך ל' שוב לכדור הארץ, והחמצן לא יספיק ל' יותר משלושים ושש שעות.

מובן מאליו שמצב כזה מעורר מתח רב, הגובר שבעתיים כשהמזכיר בנושא ה' מוזכר בכל מהדורות החדשות. ואכן, הסרט מרתק בכל מה שקשור לצד הטכנולוגי של מבצע הצלת האסטרונאוטים, ומובן שכל התפתחות נראית אמיתית וטבעית יותר כאשר היא מקבילה למה שקוראים בעית' נים. מרשים במיוחד הוא שיתוף הפעולה של צוותים מדעים ענקיים העובדים יחד במבצע, תחת פיקודו הנאמן של גרגורי פק.

הצר החלש יותר בסרט הוא דוקא הצד האנושי, הדמויות הן שגרתיות למדי — ה' מפסק המסור, האסטרונאוט ההיסטרי, ה' מציל הנועז — אבל איש אינו שם לבו יתר על המידה לנקודה זו.

ההשראה הפיזית שמצאו רבים באודי' ס'אה בחלל של קובריק והעוצמה היוזר' אלות של אותו סרט חסרים כאן. לעומת זאת מתפתחת בסרט הגישה שהחלל הוא עניין של יום יום, מה שנראה אתמול כ' דמיון הוא היום כבר מציאות, יש להתרגל לתנועה הבינוכוכבית כמו שהתרגלו לתנועה הבינעירונית.

המאהבת של כל העולם

★ ★ קנדי (בן-יהודה, תל-אביב) היה בגירתו הספרותית, סאטירה חצופה וגז' עות מאד על פרויה, היפוס, דתי, מוסר, אמנות, תורות פילוסופיות למיניהם וכל הערכים "החשובים" של החברה בימנו. הסיפור על נערה בת שש-עשרה שלמדה כי רק אהבה יכולה להציל את העולם ו' משום כך מוכנה להתמסר בחוזה לכל מי ש'באמת" זקוק לה ולאבהתה, שפע מין ומלים בנות הברה אחת, אלא שבמקום יצרים עורר הספר רעמי בחוק. אין פלא שהספר הקים סביבו שערוריות ונמכר ב' מליונים של העתקים.

מובן שכל ניסיון להעביר את קנדי ב' נאמנות אל הבר, נועד מראש לכישלון, מ' שום שאין חברת סרטים מסחרית שתעזו